جام جم
موسیقی
MUSIC
۱۱
پنجشنبه ■ ۴ دی ۱۴۰۴ ■ شماره ۷۲۲۴

اجرای ارکستر ملی با کنسرت «مرا عاشق‌تر کن»

تازه‌ترین کنسرت ارکستر موسیقی ملی ایران به رهبری ارکستر همایون رحیمیان و همراهی تعدادی از خوانندگان مطرح موسیقی کشورمان طی روزهای دهم و یازدهم دی در تالار وحدت تهران برگزار می‌شود. ارکستر موسیقی ملی ایران به رهبری همایون رحیمیان، نخستین اجرای خود در فصل زمستان را با کنسرت «مرا عاشق‌تر کن» روزهای ۱۰ و ۱۱ دی در تالار وحدت روی صحنه می‌برد. در این کنسرت جمعی از خوانندگان موسیقی ایرانی شامل فاضل جمشیدی، علی پویانیا و امیر رفعتی، ارکستر موسیقی ملی ایران را همراهی خواهند کرد. در کنسرت پیش رو، ارکستر موسیقی ملی ایران منتخبی از آثار ماندگار آهنگسازان برجسته موسیقی ایرانی از جمله مرتضی نی‌داوود، جواد لشکری، عبدالحسین برازنده و مجید وفادار را اجرا می‌کند. این کنسرت در روزهای یادشده ساعت ۲۱:۳۰ در تالار وحدت برگزار می‌شود.

ارکستر ملی طی ماه‌های اخیر نیز بارها به مناسبت‌های مختلف کنسرت‌هایی را با آثاری از قطعات آهنگسازان ایرانی معاصر برگزار کرده که با استقبال مخاطبان مواجه شده است.

گفت‌وگو با مازیار یونسی، رهبر ارکستر «آیسو» به بهانه برگزاری کنسرت «سمفونی ۷ بتهوون» در تالار وحدت

سمفونی هفتم بتهوون در برابر سمفونی پول

آزاده صالحی
گروه فرهنگ و هنر

ارکستر «آیسو» شامگاه سوم دی ماه درحالی به رهبری مازیار یونسی به برگزاری تازه‌ترین کنسرت خود در تالار وحدت پرداخت که این رویداد با دو مؤلفه همراه بود؛ اول آن‌که این کنسرت به‌مناسبت سالروز تولد بتهوون، موزیسین سرشناس برگزار شد و دیگر این‌که اجرای سمفونی ۷، محور فعالیت‌های این ارکستر بود. به این بهانه با مازیار یونسی به گفت‌وگو نشسته‌ایم.

وجه‌تسمیه ارکستر سمفونیک ایران ـ اتریش در درجه اول، دستاورد تبادل فرهنگی میان ایران با کشورهای دیگر را به ذهن می‌رساند ولی واقعا این ارکستر چقدر طی سال‌ها توانسته در زمینه تبادلات فرهنگی فعالیت داشته باشد؟

در شرایط فعلی ما از این نظر تا حدودی دچار مضیقه و سختی شده‌ایم و در ماه‌های اخیر با وقوع جنگ ۱۲ روزه که منجر به بسته شدن سفارت‌ها شد، این مشکلات بیشتر هم شده است. مهم‌ترین مسأله برای ما یافتن مکان مناسبی برای تمرین بود، چون جانمایی یک ارکستر۷۰ نفره برای تمرین کار راحتی نیست. اگرچه برای کنسرت اخیر با همیاری معنوی برخی مجموعه‌های فرهنگی مثل عمارت روبه‌رو و مجموعه گارنت توانستیم جایی را برای تمرین پیدا کنیم. تا پیش از وقوع جنگ، برنامه‌ریزی ما برای برگزاری کنسرت این بود که بتوانیم به اجرای قطعه «دانوب آبی» از اشتراوس بپردازیم. همچنین در این کنسرت قطعه «مولداو» از اسمتانا را اجرا کردیم که با الهام از رود «وروژا» نوشته شده است. در این ارتباط تصمیم داشتیم از آهنگسازان ایرانی هم دعوت کنیم تا قطعاتی را درباره رودهای ایران بنویسند و مجموعه این قطعات به شکل کانسپت در این کنسرت ارائه شود. به باور من، عنصر رود می‌تواند نمادی از سرزمین مادری هر انسانی تلقی شود که در شکل‌گیری تمدن نقش زیادی دارد. تا جایی‌که می‌توان به مدد توجه به این المان، حس ایران‌دوستی و ملی‌گرایی‌مان را هم مورد بازیابی قرار دهیم. ولی متاسفانه با وقوع جنگ، این امکانات را از دست دادیم. بنابراین تصمیم گرفتیم به‌مناسبت سالروز تولد بتهوون به اجرای سمفونی ۷ بپردازیم. یکی از کارهایی که درباره ارکستر آیسو انجام داده‌ام این بوده که اخیرا ۳۰ درصد از نوازندگان سازهای بادی را از میان نسل جوان انتخاب کرده‌ام. تلاشم این بوده این گروه از جوانان با راهیابی به ارکستر بر تجارب خود در حیطه موسیقی کلاسیک بیفزایند؛ به‌خصوص اجرای قطعات بتهوون که هر نوازنده‌ای باید این مراحل را برای رسیدن به پختگی و تکامل بگذراند.

برخی هنرمندان به این مسأله اشاره می‌کنند که اجرای موسیقی کلاسیک در کشور ما بیش از اجرای پارتیتور آهنگسازان داخلی، به قطعات تکراری از آهنگسازان جهان مثل باخ، بتهوون، موتزارت و... معطوف مانده است؛ البته شما رهبر ارکستری بوده‌اید که در هر کنسرت قطعاتی از بزرگان موسیقی ایران مانند نادر مشایخی، پیمان یزدانیان و... را هم اجرا کرده‌اید ولی به نظرمی‌رسد در مجموع در این زمینه کم‌کاری شده است.

من هم با این مسأله موافقم که در این سال‌ها تعدادی از قطعات آهنگسازان جهان به کرات در ارکسترها اجرا شده است. هرچند سمفونی ۷ بتهوون دشوار است و باتوجه به تکنیک‌های پیچیده‌ای که دارد اجرای آن کار هر نوازنده‌ای نیست. اصولا شیوه کاری من به این شکل است که به اجرای قطعات کمتر اجرا شده در ارکستر بپردازم. درباره اجرای آثار آهنگسازان ایرانی از روز اول فعالیت‌مان بنا داشتیم در رپرتوار، یکی درمیان به اجرای آثار آهنگسازان ایرانی بپردازیم اما در سال‌های اخیر، جمع‌کردن رپرتوار و تبادل با آهنگسازان داخلی، نیروی مضاعفی می‌طلبد که در شرایط فعلی باتوجه به تنوع کاری در ارکستر کار را مشکل می‌کند اما حتما جزو برنامه‌ها، رویکرد و شیوه‌نامه آتی‌مان هست که به سمت اجرای این آثار هم برویم.

عنصر رود می‌تواند نمادی از سرزمین مادری هر انسانی تلقی شود که در شکل‌گیری تمدن نقش زیادی دارد. تا جایی‌که می‌توانیم به مدد توجه به این المان، حس ایران‌دوستی و ملی‌گرایی‌مان را هم مورد بازیابی قرار دهیم

صرف‌نظر از اجرای آثار بزرگان موسیقی کلاسیک در ایران، چقدر از اجرای قطعات فارغ‌التحصیلان نسل جوان در ارکسترها بهره گرفته می‌شود؟

امروز آهنگسازان جوان در ارائه آثار خلاقه، هیچ سازوکاری برای کشف و بهره‌گیری از این استعدادها؛ به‌خصوص در محافل آکادمیک و دانشکده‌های موسیقی وجود ندارد. در این سال‌ها سعی کرده‌ام فارغ‌التحصیلان رشته آهنگسازی قطعات یک دقیقه‌ای برای ارکستر بنویسند تا کارهای‌شان به شکل زنده شنیده شود. کما این‌که در کشورهای دیگر، دانشجویان رشته آهنگسازی در مقطع فوق‌لیسانس برای ارائه پایان‌نامه خود باید چنین کاری انجام دهند ولی در کشور ما این مسأله با محدودیت همراه است. سال‌ها پیش که دانشجوی مقطع ارشد دانشگاه هنر بودم، چند نامه به بخش بین‌الملل دانشگاه نوشتم. جالب آن که با این طرح موافق بودند ولی وقتی نامه دستخوش پروسه اداری به رده‌های بالاتر قرار می‌گرفت، متوقف و در اجرا باز می‌ماند. تا چند سال پیش انجمن فرهنگی اتریش به استادان موسیقی خود گفته بود به ایران بیایند و دانش موسیقایی‌شان را به علاقه‌مندان بیاموزند. این بهترین فرصت بود که از دانش دست اول آنها استفاده کنیم، اما برقراری این تبادل علمی برای دانشگاه در همان مقطع هم مورد استقبال چندانی قرار نگرفت. سعی می‌کنم آموخته‌هایم را در اختیار نسل جوان در ارکستر قرار دهم تا آگاهانه در مسیر موسیقی جدی گام بردارند اما کشف نیروهای خلاق فقط به دست هنرمند میسر نیست و به همراهی سیاست‌گزاران فرهنگی نیاز دارد.

در سال‌های اخیر، موسیقی ما به دست کسانی افتاده که با نگاه سلیقه‌ای و پول‌های بادآورده آن را به بیراهه برده‌اند. در نتیجه، موسیقی مصرفی بیشترین بازدهی را برای دلالان این عرصه به همراه آورد

در برگزاری کنسرت اخیر با چه مشکلاتی روبه‌رو بوده‌اید؟

با آن‌که تالار وحدت در مقایسه با دیگر سالن‌ها، هزینه کمتری دریافت می‌کند، اما برای بلیت فروشی کف قیمت در نظر گرفته می‌شود. به‌عنوان مثال، بلیت کنسرت موسیقی پاپ دو میلیون تومان است درحالی که سقف بلیت ما ۸۰۰ هزار تومان تعیین می‌شود. از طرفی از تالار وحدت ممنونیم که هزینه کمی برای سالن از ما می‌گیرد و از سوی دیگر، این کف قیمت بلیت عملا برای‌مان دستاوردی به همراه ندارد. در حال حاضر تعداد معدودی ارکستر خصوصی هستند که سعی می‌کنند با چنگ و دندان فعالیت خود را حفظ کنند، کما این‌که بعضی ازاین ارکسترها برای ادامه حیات به اجرای کنسرت موسیقی فیلم و... هم می‌پردازند. اگر شرایطی فراهم شود که بنیاد رودکی سوبسیدهایی را برای ارکسترهای خصوصی درنظربگیرد، طبعا شرایط فعالیت برای آنها آسان‌تر خواهد شد.

طی روزهای اخیر در اختتامیه جایزه «فرامرز پایور»، استاد حسین علیزاده به این مسأله اشاره داشتند که درحال‌حاضر در موسیقی، قدرت دست عده‌ای است که بلد نیستند تصمیم بگیرند و صلاحیت این کار را ندارند. وگرنه نباید موسیقی را تفکیک کرد و گفت فقط موسیقی‌ای تولید شود که صرفا مردم را سرگرم کند و پول دربیاورد. سؤالی که در این بین مطرح می‌شود این است که چرا اسپانسرها جز در حوزه موسیقی پاپ، رغبتی برای سرمایه‌گذاری در دیگر ژانرها ندارند؟

اصلی‌ترین مسأله در این زمینه آن است که ارزش‌گذاری ژانرهای موسیقی در کشور ما مغفول واقع شده. اگر در اروپا بخواهید به تماشای کنسرت ارکسترفیلارمونیک بنشینید مبلغ بلیت آن براساس ارزش‌گذاری‌ای که اشاره کردم مشخص است. جای تاسف است در سال‌های اخیر، موسیقی ما به دست کسانی افتاده که با نگاه سلیقه‌ای و پول‌های بادآورده آن را به بیراهه برده‌اند. در نتیجه، موسیقی مصرفی بعد از اجرای هر کنسرت، در مدت زمان اندک، بیشترین بازدهی را برای دلالان این عرصه به همراه می‌آورد. درحالی‌که در کنسرت‌های موسیقی کلاسیک، نوازنده ۱۰ جلسه در یک گروه تمرین می‌کند بی‌آن‌که مبلغی دریافت کند و در روز اجرا هم اگر سالن پر شود دستمزدش را که به‌مراتب از نوازندگان پاپ پایین‌تر است دریافت می‌کند. در موسیقی پاپ دو اسپانسر به همراه ظاهرا یک کنسرت‌گذار و در پشت پرده (بازار) به بده‌بستان می‌پردازند و پول‌های کلانی به دست می‌آورند. فراموش نکنیم که موسیقی خردورز همیشه مهجور بوده، حالا تصور کنید هیچ نهادی هم از مهجوریت این نوع موسیقی حمایت نکند، روشن است که این ژانر محکوم به شکست است و فقط عده‌ای دیوانه و عاشق مثل ما تلاش می‌کنند تا این چراغ رو به خاموشی نرود. غم‌انگیزتر این‌که امروز موسیقی مصرفی در جامعه پررنگ است و آزادانه با امکاناتی مثل نصب بیلبورد، تبلیغات و سالن‌های متعدد فعالیت می‌کند و در مقابل، موسیقی جدی همچنان در تنگنای خود دست و پا می‌زند.

با وجود آن‌که عنوان برنامه اخیر شما کنسرت ارکسترسمفونیک ایران و اتریش است، ولی وقتی مخاطب به تماشای این رویداد می‌نشیند فقط شاهد حضور نوازندگان ایرانی است. ممکن است دراین‌باره توضیح دهید؟

ممنونم که این سؤال را پرسیدید تا برای سایر مخاطبان هم روشنگری شود. عنوان ارکستر از ابتدای شکل‌گیری همین بوده، به دو دلیل: اول این‌که ما در سال‌های گذشته از حمایت بخش فرهنگی سفارت اتریش هم برخوردار می‌شدیم و همان‌طور که در سؤالات قبلی شما پاسخ دادم، استادانی از این کشور به ایران رفت‌وآمد داشتند و دانش موسیقایی خود را در اختیار ما می‌گذاشتند. ضمن این‌که نباید فراموش کرد ارکستر آیسو ابتدا به وسیله کریستین شولتز، موسیقیدان برجسته اتریشی و رهبر ارکستر هدایت می‌شد و حتی در دوره‌هایی از ارکستر، کنسرت‌مایستر و سولیست‌ها هم از نوازندگان اتریشی بودند ولی بعد از بیماری کرونا، دیگر شرایطی دست نداد تا نوازندگان اتریشی به ایران بیایند. درحال‌حاضر ما در ارکستر از حضور تعدادی دانشجوی مستعد بهره گرفته‌ایم تا این فعالیت‌ها را ادامه دهیم. خاطرم هست، آخرین باری که به آلمان سفر کردم، با تعدادی از نوازندگان ایرانی ارکستر آیسو که در سال‌های اخیر به آنجا مهاجرت کرده بودند مواجه شدم. مقدار آنها به اندازه‌ای هست که بشود یک ارکستر تشکیل داد. درحالی‌که اگر به این نوازندگان حمایت و توجه بیشتری می‌شد می‌توانستند در کشور خودمان مؤثرتر عمل کنند. این هم به همان بحث سیاست‌گذاری‌های نادرستی برمی‌گردد که امروز بیشتر به موسیقی مصرفی بها می‌دهد و از جریان موسیقی جدی غافل مانده است.

اجرای ۱۷ طرح مرمت و ساخت آرامگاه مفاخر

رئیس انجمن آثار و مفاخر فرهنگی از اجرای ۱۷ طرح ملی بازسازی، مرمت و ساخت آرامگاه مفاخر خبر داد و گفت: مرمت مزار میرسید شریف جرجانی در گالیکش، مجموعه یادمانی استاد هوشنگ ابتهاج در رشت، مزار پژمان بختیاری در چهارمحال و بختیاری، بنای یادمانی شیخ اشراق در سهرورد و توسعه آرامگاه قیصر امین‌پور از جمله این فعالیت‌هاست.

محمود شالویی، رئیس انجمن آثار و مفاخر فرهنگی در نشستی که روز سوم دی ماه درانجمن مفاخر برگزار شد به تشریح تاریخچه فعالیت‌های انجمن در پیش و پس از پیروزی انقلاب اسلامی پرداخت و گفت: بزرگداشت چهره‌ها، مفاخر و مشاهیر بزرگ ایران، مرمت و بازسازی آرامگاه‌ها و مقابر مفاخر و برگزاری رویدادهای فرهنگی و علمی ملی و بین‌المللی، از مهم‌ترین فعالیت‌هایی است که در کارنامه انجمن آثار و مفاخر فرهنگی ثبت و ضبط شده است. شالویی با اشاره به برخی اقدامات انجمن در سال جاری، اظهار کرد: برگزاری کنگره‌های ملی و بین‌المللی در پاسداشت و بزرگداشت سعدی، فردوسی، عطار، خیام، فارابی، ابن‌سینا و سید جمال‌الدین اسدآبادی، علامه شیخ شوشتری و جمع قابل توجه دیگری از مفاخر خاصه آنهایی که در قید حیاتند و اجرای ۱۷ طرح ملی بازسازی، مرمت و ساخت آرامگاه مفاخر با همکاری و حمایت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و سازمان برنامه و بودجه کشور، از جمله این فعالیت‌ها در این سال است. او در این زمینه به مرمت مزار میرسید شریف جرجانی در گالیکش، مجموعه یادمانی استاد هوشنگ ابتهاج در شهر رشت، مزار پژمان بختیاری در چهارمحال و بختیاری، بنای یادمانی شیخ اشراق در سهرورد و توسعه آرامگاه قیصر امین‌پور اشاره کرد و گفت: تلاش ما بر این است که آیین‌های بزرگداشت و نکوداشت از یک روز به یک هفته و گاه به یک ماه توسعه پیدا کند تا از رهگذر آن، به معرفی جنبه‌های بیشتری از مفاخر پرداخته شود. رئیس انجمن آثار و مفاخر فرهنگی همچنین از راه‌اندازی ۲۱ دفتر انجمن در استان‌های مختلف کشور خبر داد و گفت: این دفاتر با هدف بزرگداشت مفاخر استانی و ترویج و انتشار آثار آنان در سطوح استانی و ملی، فعالیت خود را آغاز کرده‌اند. در راستای بزرگداشت رودکی در تاجیکستان، ابن‌سینا در ازبکستان و مختوم‌قلی فراغی در ترکمنستان، فعالیت‌های گسترده‌ای نیز از سوی انجمن صورت گرفته است. در ادامه این نشست، علیرضا سیفی‌اول، معاون رسانه‌های خارجی مرکز دیپلماسی عمومی وزارت امور خارجه، ضمن تقدیر از فعالیت‌های ملی و بین‌المللی انجمن آثار و مفاخر فرهنگی، تأکید کرد: برای پیشبرد اهداف فرهنگی در عرصه بین‌المللی، نیازمند هم‌افزایی و همکاری ویژه میان نهادهای داخلی هستیم و تبادلات میان‌نهادی در این حوزه باید بیش از گذشته مورد توجه قرار گیرد. مرکز رسانه‌های خارجی وزارت امور خارجه آمادگی دارد در زمینه بازنشر اخبار و زمینه‌سازی فعالیت‌های انجمن در عرصه بین‌المللی، همکاری کامل داشته باشد. سیفی‌اول در بخش دیگری از سخنان خود از دیدار با مسئولان دیپلماتیک کشور پاکستان خبر داد که در جریان آن، پیشنهاد برگزاری بزرگداشتی برای حکیم اقبال لاهوری مطرح شده بود. او همچنین به گفت‌وگو با مسئولان آذربایجانی درباره استاد شهریار اشاره کرد. در ادامه، رضا نوریان، دستیار معاون همکاری‌های فرهنگی و سمن‌های وزارت امور خارجه با تأکید بر ضرورت توسعه روابط میان نهادهای فرهنگی داخلی و بین‌المللی گفت: این هم‌افزایی می‌تواند به گسترش اقدامات فرهنگی ایران در عرصه جهانی منجر شود. حضور سفرای خارجی در انجمن آثار و مفاخر فرهنگی و مشارکت آنان در برنامه‌های پاسداشت مفاخر، ضمن تقویت روابط ایران با کشورهای همسایه و سایر ملل، می‌تواند میراث عظیم مفاخر ایران را به بهترین شکل به جهان علم و عرصه دیپلماسی معرفی کند. در ادامه، معاون علمی، معاون امور استان‌ها و معاون اجرایی انجمن نیز دیدگاه‌های خود را درباره توسعه همکاری‌های مشترک میان وزارت امور خارجه و انجمن بیان کردند.

ناترازی انرژی تا رشد سود و پایداری تولید؛ شکربن چگونه پیش رفت؟

عملکرد شرکت کربن ایران با نماد بورسی شکربن در ۸ ماه نخست سال ۱۴۰۴ را می‌توان یکی از نمونه‌های قابل اتکا از مدیریت در شرایط پیچیده صنعتی و اقتصادی دانست. بررسی گزارش‌های ماهانه و دوره‌ای منتشرشده در سامانه کدال نشان می‌دهد این شرکت، برخلاف فضای عمومی صنعت دوده کشور موفق به حفظ روند رو به رشد تولید و فروش شده و نشانه‌های روشنی از بهبود شاخص‌های عملیاتی و سودآوری ارائه داده است.

سال ۱۴۰۴ برای صنعت دوده کشور با مجموعه‌ای از ریسک‌های همزمان آغاز شد. ناترازی انرژی با توجه به شدت گرمای خوزستان در تابستان سال جاری و محدودیت‌های تأمین برق، آثار ناشی از جنگ تحمیلی ۱۲ روزه با رژیم صهیونیستی، کاهش سطح فعالیت صنایع پایین‌دستی به‌ویژه تایرسازان، مشکلات لجستیکی در خرداد ماه سال جاری ، فعال سازی مکانیزم ماشه ،اجرای پروژه انتقال کارخانه و مشکلات تخصیص ارز برای صنایع پایین دستی و غیره شرایطی را رقم زد که در آن بسیاری از تولیدکنندگان دوده ناچار به کاهش ظرفیت، توقف‌های مقطعی یا افزایش هزینه‌های تولید شدند. این وضعیت، به‌طور مستقیم بر سودآوری فعالان صنعت اثرگذار بود.

در چنین فضایی، کربن ایران با اتخاذ رویکردی فعال در حوزه برنامه‌ریزی تولید و مدیریت هزینه‌ها، توانست پایداری عملیاتی خود را حفظ کند. طبق داده‌های کدال، میزان تولید شکربن در ۸ ماهه نخست سال جاری ۲۸۱۴۲ تن بوده است؛ که حدود ۱۷ درصد بیشتر از ظرفیت اسمی کارخانه می باشد و نشان‌دهنده تداوم تولید در سطوح مطلوب و فاصله گرفتن عملکرد شرکت از سطح متوسط صنعت در دوره محدودیت انرژی است.

در بخش فروش نیز، گزارش‌ها از حفظ و تقویت جایگاه شکربن در بازار داخلی حکایت دارد. بر اساس اطلاعات منتشرشده در سامانه کدال مجموع فروش شرکت طی این دوره حدود ۲۴۷۷۴ تن بوده که از این میزان، فروش داخلی نزدیک به ۲۲۷۰۰ تن گزارش شده است. این در حالی است که کاهش تولید برخی شرکت‌های لاستیک‌سازی، به‌طور مستقیم بر تقاضای دوده اثر گذاشته و فشار مضاعفی بر فروش دوده‌سازان وارد کرده است. عملکرد شکربن در این بخش بیانگر مدیریت مؤثر بازار و انعقاد قراردادهای پایدار فروش است.

بعد از جنگ ۱۲ روزه و تاثیرات آن بر تجارت بین‌الملل، صادرات همچنان یکی از پایه‌های اصلی درآمدزایی کربن ایران به شمار می‌رود. طبق گزارش‌های کدال فروش صادراتی شرکت در ۸ ماهه نخست سال ۱۴۰۴ حدود ۲۰۸۱ تن بوده است. تداوم صادرات در شرایطی که هزینه‌های تولید و محدودیت‌های عملیاتی به علت فعال سازی مکانیزم ماشه افزایش یافته، نقش مهمی در تقویت درآمدزا آوری ایجاد جریان نقدی پایدار و کاهش ریسک وابستگی به بازار داخل ایفا کرده است. نکته قابل توجه در عملکرد شکربن، ارتباط مستقیم رشد تولید و فروش با بهبود سود سازی شرکت است. این موضوع باعث شد حاشیه سود خالص شرکت کربن ایران به ۲۴ درصد و ده درصد بالاتر از میانگین حاشیه سود خالص صنعت مشترک برسد. بررسی گزارش‌ها نشان می‌دهد کنترل بهای تمام‌شده از طریق کاهش ضریب مصرف مواد اولیه و بهینه‌سازی فرآیندهای تولیدی، توانسته اثر افزایش هزینه‌های انرژی و مواد اولیه را تا حد قابل قبولی خنثی کند. این موضوع، زمینه‌ساز حفظ و تقویت سود عملیاتی شرکت در دوره‌ای شده که بسیاری از شرکت‌های هم‌گروه با افت حاشیه سود مواجه بوده‌اند.

طبق گزارش‌های کدال، فروش صادراتی شرکت در ۸ ماهه نخست سال ۱۴۰۴ حدود ۲۰۸۱ تن بوده است.

از سوی دیگر، اجرای موفق تعمیرات اساسی برنامه‌ریزی‌شده خط۲ تولید پس از گذشت ۳۰ سال در تابستان سال جاری و دمای بالای ۵۰درجه بدون ایجاد اختلال جدی در روند تولید، یکی دیگر از عوامل اثرگذار بر عملکرد عملیاتی شکربن بوده است. این تعمیرات ضمن افزایش پایداری تولید، موجب کاهش توقف‌های ناخواسته و کنترل هزینه‌های تعمیرات اضطراری شده‌اند؛ موضوعی که به‌طور مستقیم بر سود خالص شرکت اثر مثبت دارد.

در مجموع، اگرچه صنعت دوده کشور سال ۱۴۰۴ را با فشارهای عملیاتی و هزینه‌ای قابل توجهی آغاز کرد، اما بررسی گزارش‌های کدال نشان می‌دهد کربن ایران با رشد تولید، تثبیت فروش داخلی، تداوم صادرات و کنترل مؤثر هزینه‌ها، موفق به حفظ روند رو به رشد سود شده و در مسیر تثبیت رکوردهای جدید قرار دارد. این عملکرد، پیام روشنی برای بازار سرمایه دارد: شکربن نه‌تنها در سطح تولید و فروش، بلکه در حوزه سودآوری نیز همچنان در اوج دوده‌سازان کشور ایستاده است.